

עפ"ג 35754/07/14 - ג ה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 35754-07-14 ה' נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת מרים סוקולוב

המערער: ג ה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

המערער הודה והורשע בבימ"ש על סמך הודייתו במספר עבירות שבוצעו בתאריכים שונים. בימ"ש קמא פירט בפתיח לגזר-דינו את האירועים השונים שמדובר בהם, נראה לנו כי אין מנוס מלחזור על דברים בקצרה כדלקמן:

האירוע הראשון כרונולוגית התרחש ב- 23.2.12, המערער הפר צו שאסר עליו לחזור למקום בו התגורר עם המתלוננת בתיק זה שהיתה בת זוגו מזה שנים ארוכות, שוטרים שדרשו ממנו לעזוב את המקום נענו בשלילה והמערער כאמור שב למקום.

האירוע הבא התרחש כחודש לאחר מכן ב- 31.3.12, זה האירוע החמור מבין האירועים נשוא כתבי האישום שבפנינו. המערער תקף את בת זוגו בשעת לילה מאוחרת כאשר זו האחרונה ישנה על הספה בדירתם. יחד עם המתלוננת היתה גם חברתה. המערער הרים את המתלוננת מהספה, הפיל אותה, שבר חפצים בדירה ולא נחה עליו דעתו עד אשר החל לרדוף אחרי המתלוננת כאשר בידיו סכין. בהמשך גם היכה במתלוננת עם הסכין, והמשיך לרדוף גם אחרי החברה שהודיעה כי תתקשר למשטרה. כשנצמדו המתלוננת וחברתה לדלת נעץ המערער את הסכין בדלת בין שתי הנשים וגרם למתלוננת שריטה בידה.

האירוע הבא הוא מ- 15.5.12. מדובר בהחזקת מנת קוקאין.

והאירוע הנוסף הינו מ- 17.9.12, כאן מדובר בביטוי נוסף למערכת היחסים הקשה שבין המערער למתלוננת. המערער דרש כסף, המתלוננת סירבה, היא התקשרה למשטרה והמערער איים עליה כשהוא מחזיק בסכין. הגעת המשטרה למקום לא זו בלבד שלא הנמיכה את הלהבות, אלא דומה שהגבירה אותן משום שהמערער המשיך לאיים על המתלוננת באמצעות הסכין, גם בנוכחות השוטרים. בהמשך לא בחל גם בהכאת אחד השוטרים, השמעת מילות גנאי כלפיהם, כל זאת כשהוא צועק ומנסה להתקרב למתלוננת.

בימ"ש קמא (כב' השופט ע' דרויאן) קיבל באשר למערער תסקיר של שירות המבחן. התסקיר לא היה חיובי. שירות המבחן מצא כי המערער נוטל אחריות לביצוע העבירות באופן ממזער, איננו מעונין בטיפול והשירות סבור כי עדיין קיים סיכון ברמה לא מבוטלת לחזרה על אירועים דומים.

בסופו של יום, לאחר שקלול מכלול הנימוקים שבפניו קבע בימ"ש קמא, כי מתחם הענישה בתיק זה נע בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשים. בהגיעו לשלב גזר-הדין הטיל בימ"ש קמא על המערער שנה אחת מאסר בפועל בניכוי ימי מאסרו (שהצטברו לכ- 4 חודשים) וכן עונשי מאסר על תנאי לתקופות משתנות בהתאם לעבירות שמדובר בהן.

עוד חייב ביהמ"ש את המערער בחתימה על התחייבות בסך 2,000 ₪ למשך שנתיים מיום שחרורו.

על גזר-הדין הערעור בפנינו.

בטיעון ממצה ומפורט הן בעל-פה והן בכתב טען הסנגור, כי בימ"ש קמא החמיר עם המערער יתר על המידה באופן המצדיק ואולי אף מחייב את התערבותה של ערכאת הערעור. הדגש הושם בעיקר על אירוע שהתרחש לאחר האירוע נושא כתב האישום, אולם לפני מתן גזר-הדין בבימ"ש קמא. הכוונה לאירוע שבו פצעה המתלוננת את המערער פציעה קשה ומשמעותית. להמחשת הפציעה הוגשו לבימ"ש קמא ובדיעבד גם לנו תצלומים המנציחים את מצבו של המערער לאחר הפגיעה. אין לנו ספק כי אכן מדובר בפגיעה חמורה. מפי ב"כ המערער שמענו כי נגד המתלוננת הוגש כתב אישום לביהמ"ש המחוזי בבאר-שבע בגין מעשיה וכתב אישום זה עדיין מתברר וטרם הגיע לכלל פס"ד.

המערער גם עתיד לעבור ניתוח נוסף ומצבו הבריאותי אינו מן המשופרים, כך לטענת הסנגור.

נימוקים נוספים עליהם שם הסנגור דגש הינם בדידותו של המערער בארץ, המערער אינו דובר את השפה שעל-כן ריצו מאסר יקשה עליו יותר מאשר על אזרח ישראלי, אין לו בני משפחה בארץ, אין מי שיתמוך בו בתקופת המאסר ובאופן כללי, כאמור, המאסר יהיה עבורו קשה ביותר. לכך יש להוסיף את גילו של המערער, המערער היום כבן 64, אין לו הרשעות קודמות, הוא היה מכור לסמים ובשל כך עבר חיים לא קלים. המתלוננת היא למעשה הנפש היחידה הקרובה לו בישראל. המערער ניסה להיקלט בישראל ולא הצליח בכך. בשורה התחתונה העתירה היא להסתפק בתקופה שאותה כבר ריצה המערער מאחורי סורג ובריה ולא להטיל עליו תקופת מאסר נוספת.

שקלנו את טיעוני הסנגור, אנו רואים לציין כי נטלנו לעצמנו פסק זמן נוסף במהלך יום הדיונים היום כדי לשוב ולשקול את הדברים ודעתנו היא, לאחר ששקלנו והתלבטנו בנושא, כי אין מקום להתערב בענישה.

מערכת היחסים בין המערער למתלוננת הינה ללא ספק מערכת יחסים פתולוגית שלרוע המזל מתורגמת לכלל אלימות, הן אלימות פיזית, הן אלימות מילולית והן אלימות כלפי הרכוש. המעשים נושא כתב האישום הנוכחי הם מעשים חמורים ולא בכדי טרחנו ופירטנו את הדברים כפי שעשה אף בימ"ש קמא. נראה כי המערער איננו נרתע לא מנוכחות חברתה של המתלוננת, לא מנוכחות שוטרים, צווים אינם מדברים אליו והוא נחוש בדעתו לתת ביטוי לכעסו כלפי המתלוננת.

באירועים נושא כתבי האישום שבפנינו הסתכמה הפגיעה הפיזית במתלוננת בפגיעה קלה יחסית, אלא כשסכין המונפת במערכה הראשונה מי יודע לאיזה תוצאות תביא במערכה השלישית.

אנו נותנים דעתנו, כפי שעשה בימ"ש קמא, לפגיעה החמורה שפגעה המתלוננת במערער לאחר האירועים הנוכחיים. כפי שציינו, הנושא עדיין בדיון בביהמ"ש המחוזי בבאר-שבע וחזקה על בימ"ש זה שישקול את כל הנסיבות שבפניו ויגיע להחלטה שיגיע. אין בכך כדי לגמד את מעשיו של המערער שבפנינו. אדרבא, יש במעשה המתלוננת ביטוי שלילי נוסף לפתולוגיות שבמערכת היחסים הזאת משני הצדדים. כפי שניתן להבין, מערכת האכיפה בארץ ניסתה את כוחה באמצעים אחרים, הוצא צו הרחקה, הגיעו שוטרים למקום אבל כאמור כל אלה לא היה בהם די.

משכך, צדק בימ"ש קמא כאשר נתן ביטוי הן לחומרת המעשים והן לריבויים בדרך של הטלת שנה אחת מאסר בפועל. איננו סבורים כי הענישה איננה מידתית.

התוצאה היא כי אנו דוחים את הערעור.

לפנים משורת הדין, ניתן למערער תקופה ארוכה יותר לצורכי התארגנות, כדי שיוכל לעבור גם את הניתוח שעל קיומו העתידי הודיע לנו.

אנו קובעים, איפוא, כדלקמן:

א. הערעור נדחה.

ב. המערער יתייצב לריצוי מאסרו בתאריך 15.12.2014. על המערער להתייצב בתאריך זה בכלא ניצן, אלא אם כן תהיה הוראה אחרת. הסנגור יסדיר את הליכי המיון והשיבוץ.

ניתן והודע היום כ"ח תשרי תשע"ה, 22/10/2014 במעמד הנוכחים.

מרים סוקולוב, שופטת

ג'ורג קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד